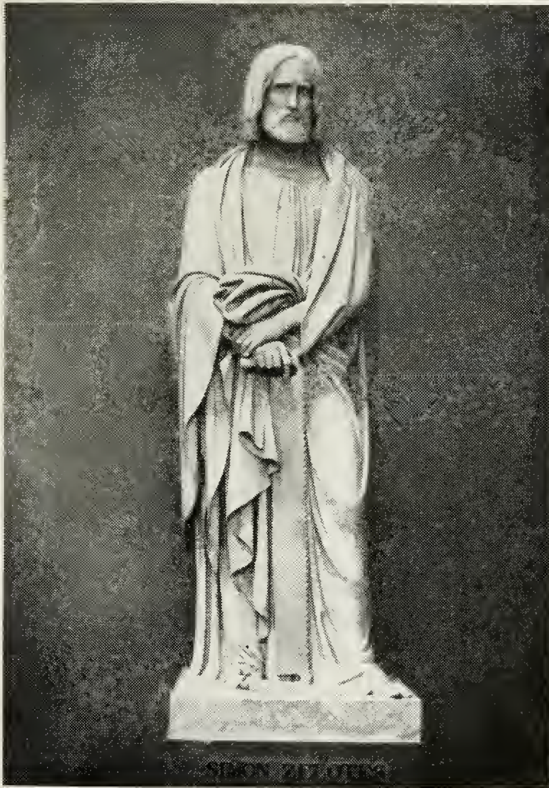
SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 11 NOVEMBER 1953 102. ÅRGANG

Apostlen SIMON ZELOTES

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11 NOVEMBER 1953 102. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab ... 311
Ny apostel ... 313
Andre nye generalautoriteter ... 314
Indvielse af Odense grens kirkebygning ... 314
Dåb for de døde ... 319
Advarsel ... 323
En advarsels røst ... 324
Distriktskonferencerne — efteråret 1953 ... 330
Indsat ... 334
Kredslærernes budskab ... 335
Nyt fra hjælpeorganisationerne ... 336
Genealogisk forening ... 342
Personlige nyheder fra nær og fjern ... 343
Fra missionsmarken ... 344

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Harsardspil.

Blandt dem, der ofte kritiserer de lærdomme, som Kirkens generalautoriteter fremsætter, er kortspillere, som tror, at brødrene er langt bagefter vor tid i deres holdning, og at »der kan sikkert ikke være så megen skade blot ved et spil kort«.

Lige fra begyndelsen har Kirken været imod hasardspil. Kortspil forer til hasard. Hasard er demoraliserende, og alt, hvad der er demoraliserende, er sjælens fjende. Det er Guds fjende, og derfor har Kirken intet valg, men må bekæmpe hasard i alle dets former.

Ikke blot advarer brodrene imod at spille kort og imod spil, hvortil der anvendes kort, på grund af deres forbindelse med hasardspil, men de fraråder alle andre slags hasardspil.

Præsident Brigham Young lærte i pionerdagene sit folk, at lotterispil er en form for hasard, og han opmuntrede de hellige til at undgå det. »Som sidste dages hellige har vi ikke råd til at ofre moralske principper for okonomisk gevinst«.

Præsident Lorenzo Snow sagde, idet han talte om hasardspil i almindelighed, men om lotterispil i særdeleshed: »Jeg har ofte udtrykt min ubetingede misbilligelse af lotterispil«.

Præsident Joseph F. Smith lærte, »Lotterispil er et chancespil og leder derfra til hasardspil. Af denne grund, om ikke af anden, bor det ikke opmuntres blandt Kirkens folk«.

Præsident Heber J. Grant var imod hasardspil i alle dets former. Af og til foreslog en eller anden ham, at der blev indfort et lotteri blandt vore metoder til at skaffe midler til velgorende formål, men dette satte han sig stærkt imod.

Hvad der er blevet endnu mere populært blandt visse folk og i visse stater, er spilleautomaten, den »en-armede bandit«. Brugen af disse maskiner er hasardspil i en af dets værste former. Mænd og kvinder har stået foran disse maskiner og tabt store summer af penge, som de slet ikke havde råd til. Sjældent får de dem tilbage. Engang imellem får de en lille smule tilbage, nok til at opmuntre dem til at bruge mere. Men det må huskes, at spille-kasinoerne og paladserne er ikke bygget ved frivillige gaver og heller ikke er deres ledere i forretningen for deres helbreds skyld. De er ikke filantropiske, og heller ikke er velgørenhed deres skjold. De får deres penge — vi skulle sige deres store rigdomme — fra de vildledte personer, som lægger deres penge i disse spil. Hvis de vildledte personer ikke var de tabende, hvordan kunne et kæmpe-spillepalads da blive bygget? Hvorledes kunne et sådant sted få råd til at betale en enkelt Holly-

wood-stjerne 20.000 dollars om ugen for at vise sig ved optræden til underholdning for kunderne? Pengene kommer et eller andet sted fra, og det sted er ud af lommen på de spillere, som tager chancen.

Man undrer sig ofte over dette ord, chance. Er der i virkeligheden meget chance ved det? Eller er navnet »den en-armede bandit« mere rammende?

Hasardspil, enten det er kortspil, lotteri, hestevæddeløb, hundevæddeløb, væddemål om hanekampe, eller det er spilleautomater eller spil i de store kasinoer, alt er i samme klasse. Det er hasardpåfund, og som sådant demoraliserer det dem, der tager del i det.

Når Kirken står, som den gør, angående almenvellet, når den står, som den gør, angående anstændighed, ærlighed, sparsommelighed, moral og dyd, kan den da se igennem fingre med vaner, som enhver ved vil trække disse høje standarder ned?

Hvis sidste dages hellige besøger spillesalene, gør de ikke sig selv noget godt, og de sætter et dårligt eksempel for deres børn. Hvis de går der »for spændingens skyld«, er de da meget forskellige fra personer, der søger spænding på andre dårlige måder?

Enten det er hjemme, på ferie, i en restaurant eller et hotel, eller hvor som helst det kan være, bør vi opretholde Kirkens standarder. Idet vi glemmer spændingen og nyheden, bør vi rette os efter brødrenes lærdomme og støtte dem. —

Vi må ikke spille kort og vi må ikke bruge spilleautomaterne og heller ikke spille under nogen anden form. Men vi spiller hasard med forskellige slags dårlige vaner og former for synd, som skaber utilfredshed og dårlige følelser og sommetider får folk til at falde fra og til slut forlade Kirken, og samtidig sår vi den dårlige sæd, som vi engang skal høste frugterne af, og vi kan være sikre på, at høsten vil blive bitter. Så lad os være omhyggelige med, hvad vi gør og hvordan vi gør det, og hvad vi siger, og hvordan vi siger det. Og lad os ikke fornærme nogen, men have kærlighed til alle og være sande mod vort eget jeg.

Må Herren hjælpe os til at forstå og gøre dette, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel.

(L. & P. 52:40).

NY APOSTEL

Apostel Richard L. Evans

Ved Generalkonferencen i Salt Lake City sondag den 4. oktober blev ældste Richard L. Evans, tidligere medlem af de Halvfjers' Råd, ordineret til apostel, og udfylder derved den plads i De Tolv Apostles Råd, der blev ledig ved apostel Albert E. Bowens død.

Ved mødet, hvor ældste Evans blev opretholdt som apostel, udtalte han, at ingen vidste bedre end han selv den fulde vægt af dette arbejde, og »ingen ved bedre end jeg den følelse af utilstrækkelighed, jeg har. Hvis De og min Fader i himlen vil tage imod mig, som jeg er, vil jeg stræbe efter at blive bedre, end jeg er eller nogensinde har været«, udtalte han.

Han takkede Gud for en ædel fader, som han aldrig havde kendt, og for sin moder, der som enke havde opdraget ni børn. Han ydede også sin hyldest til sine brødre og søstre, som han alle havde grund til at være stolte af. Han hyldede også sin hustru og ledsagerinde gennem tyve år, og deres fire sønner. Han sagde, at han bad for dem og deres generation, så de kunne forstå forjættelsen til fremtiden. »Jeg siger til deres generation, bed, hold fast ved troen, undgå kynisme. Dette er ikke et fortvivlelsens og håbløshedens evangelium, heller ikke et evangelium, der er fanget i teknikkens snarer, men håbets, lykkens og hjælpsomhedens evangelium. Det er fredens og forjættelsens evangelium. Der findes intet menneske, eller nogen sammenslutning af mennesker, der, ligegyldigt hvilke besværligheder de bringer over jorden, kan forpurre vor Fader i himlens planer om at bringe evig frelse til sit folk«.

Ældste Evans ydede sin hyldest til Kirkens ledere og udtrykte sin tak for deres venlighed og betænksomhed overfor ham. Til slut lovede han højtideligt Kirken og folket sin kærlighed og loyalitet »og alt, hvad der er godt i mig«, og bad om deres tillid og støtte.

Ældste Richard L. Evans blev født den 23. marts 1906 i Salt Lake City, Utah, og er således 47 år gammel. Han har været en af Kirkens general-autoriteter, siden han var 32 år gammel, idet han i 1938 blev kaldet til De Halvfjers' Råd.

Den nye apostel er kendt vidt omkring i Kirken og i Amerika for sine fremragende litterære og religiøse værker. Han er sandsynligvis bedst kendt for sine »talte ord«, som sendes hver søndag morgen fra Tempelpladsen som en del af Tabernakelkorets radioprogram til hele

nationen. Disse små stykker religiøs filosofi er blevet udgivet i flere bøger, som har fundet stor udbredelse. Han har skrevet og udarbejdet disse radioprogrammer gennem de to sidste tiår. Han er også redaktør af »Improvement Era« og har i flere år været leder af Kirkens informations-bureau og af missionær-turisttjenesten på Tempelpladsen.

Fra sin tidligste ungdom har Ældste Evans kendt livets hårde virkelighed. Da hans moder blev enke, da han kun var 10 uger gammel, den yngste af ni born, måtte han fra sin tidligste skoletid tjene penge ved siden af skolearbejdet, og han har prøvet alle mulige slags »job«, lige fra at sælge blomster og aviser til at koge bolcher og opkræve regninger. I 1924 tog han eksamen ved Universitetet i Utah, og i 1926 blev han kaldet på mission til England. Efter seks måneder som missionær, blev han kaldet til den europæiske missions kontor i Liverpool, hvor han virkede som redaktor af Millennial Star, og hvor han påbegyndte den britiske missions historie, som han senere fuldforte og udgav ved den britiske missions hundredårsjubilæum. Som sekretær i den europæiske mission, under Ældste John A. Widtsoes præsidentskab, besøgte han alle missionerne i Europa.

Fra *Deseret News.*

Andre nye general-autoriteter

Under mødet sondag eftermiddag den 4. oktober ved Generalkonferencen i Salt Lake City blev ældste Hugh B. Brown kaldet som assistent til De Tolvs Råd for at udfylde den ledige plads ved ældste Stayner Richards' død.

Samtidig blev ældste Marion D. Hanks opretholdt som medlem af De Halvfjers' Råd for at udfylde den plads, der blev ledig ved ældste Richard L. Evans' kaldelse til apostel.

Indvielse af Odense grens kirkebygning

Indvielsen af Odense grens nye kirkebygning, den med så stor længsel imødesete begivenhed, fandt sted lordag den 17. oktober kl. 19,30 i forbindelse med distriktskonferencen. Det var nøjagtigt et år efter, at det første spadestik til bygningen blev taget, og vi, der så bygningen for første gang, var overvældede og begejstrede over den dejlige bygning, som Odense gren nu har fået. Alt er smukt, lyst og rummeligt, og desuden findes der alle de praktiske og hensigtsmæssige ting, der kan lette arbejdet, såvel i det daglige som ved hojtidelige eller festlige stunder, når mange mennesker skal samles i bygningen.

Indvielsen formede sig på den smukkeste og højtideligste måde. Den store sal var smykket med skønne blomsterdekorationer, sendt som lykønskning fra venner og forretningsforbindelser, og søskende

Odense nye kirkebygning

og venner samledes i salen og tog plads på stolene, der er gode og behagelige at sidde på.

Begivenheden indledtes med, at distriktspræsident Benworth S. Hansen bød velkommen, og forsamlingen sang »Guds ånd som en ild«, hvorefter 2. rådgiver i grensforstanderskabet, Svend E. Jensen, holdt bøn. Koret, som var forstærket med søskende og missionærer fra andre grene i missionen, sang »Højt op på fjeldets top«, og tiden blev derefter overgivet til grensforstanderen i Odense, broder Chr. Klokker Hansen, som også bød velkommen og udtrykte sin store glæde over den nye kirkebygning, og derefter gav ordet til broder Harry K. Hvistendahl, der som bygningens ingeniør har overvåget alt arbejdet. Broder Hvistendahl udtrykte sin store glæde over, at Odense gren, som blev organiseret for næsten 100 år siden, nu endelig har fået sin egen kirkebygning. Han udtalte en hjertelig tak til alle, som har været medvirkende til, at bygningen er blevet rejst; først og fremmest takkede han forhenværende missionspræsident Edward H. Sorensen, som gjorde det forberedende arbejde ved at finde grunden og sørge for myndighedernes tilladelse til opførelse af bygningen. Dernæst takkede han den nuværende missionspræsident, Junius M. Sorensen, fordi han havde overdraget ham ansvaret for opførelsen af bygningen, og for det gode samarbejde under udførelsen af arbejdet. Han takkede ligeledes alle de håndværksmestre, der havde udført de forskellige dele af bygningen, og som havde fået et så smukt resultat ud af det, og også de forskellige distriktspræsidenter og grensforstan-

dere, der havde virket, medens arbejdet stod på, samt broder Damsted, der har forestået havearbejdet.

Derefter talte broder Terje Schiller, der har udført murer- og entreprenørarbejdet ved kirken. Han udtrykte sin tak for det privilegium, han havde haft ved at få overdraget dette arbejde, og han takkede for det upåklagelige samarbejde, der havde været under udførelsen af arbejdet. Han rettede sin tak til missionspræsident Junius M. Sorensen og udtalte til sidst et ønske om, at Odense gren må være sit ansvar bevidst.

Haveformanden, broder Mads Damsted, udtrykte derefter sin tak for det arbejde, han havde fået lov til at udføre med anlægget af haven omkring kirkebygningen.

Vi hørte derefter en sangsolo, »Davids bøn«, af distriktspræsident, ældste Benworth S. Hansen, hvorefter forskellige søskende og venner fra Odense gren fik lejlighed til at tale. Odense grens ældste medlem, broder Jørgen Christensen, talte om grenen i gamle dage i St. Gråbrødrestræde, da krigen brød ud, og missionærerne blev kaldt hjem, og lokale brødre måtte overtage arbejdet. Han sluttede med at ønske, at vor nye kirke må få mange til at lytte og modtage evangeliet. Frk. Bente Kristiansen rettede en tak til kirken i St. Gråbrødrestræde, hvor hun først lærte om evangeliet og traf mange venner. Hun bad os tænke på dem, der ikke var i stand til at være tilstede ved denne lejlighed, men som tænkte på os, og hun sluttede med at bede Gud velsigne den nye kirke. Søster Edith Andersen, præsidentinde for Kvindelig hjælpeforening i Odense gren, takkede på søstrenes vegne for den vidunderlige bygning, hvor der var den rummelige plads, som de havde manglet i de gamle lokaler. Hun opfordrede alle søstre til at komme til Kvindelig hjælpeforenings møder. Broder Henrik Christoffersen kom med nogle få bemærkninger, og broder Erik Andersen udtrykte sin tak til vor himmelske Fader, fordi vi har fået lejlighed til at bygge denne nye kirke, og mindedes samtidig med taknemmelighed de gamle lokaler, hvor han første gang hørte om evangeliet. Som repræsentant for børnene udtalte søster Kirsten Klokker Hansen sin glæde over den nye kirke, hvor alle børn må forstå at opføre sig pænt og ordentligt.

Broder Klokker Hansen oplæste derefter nogle hilsener, som var kommet fra Amerika, og udtrykte sin glæde over at være grensforstander i en gren med så stor fremgang. Et telegram fra tidligere missionspræsident Edward H. Sorensen og familie i Salt Lake City blev også oplæst.

Koret sang »Fred kære sjæl«, og derefter talte distriktspræsident Ben S. Hansen om de problemer, der havde været for at få bygningen færdig i rette tid, men alt var blevet godt, fordi søskende havde været villige til at hjælpe, og han takkede Gud for problemerne og bad om styrke til at overvinde dem. Derefter rettede han en tak til de forhenværende distriktspræsidenter i Odense for deres arbejde med bygningen og ønskede til slut, at det må gå fremad i Odense gren.

1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte derefter og lykønskede søskende i Odense med den nye kirkebygning, som i sandhed var »Miraklet i Lahnsgade«, således som en præst i folkekirken havde skrevet. Han udtalte en tak til Kirken i Amerika, som havde betalt hovedparten af udgifterne til kirkebygningens opførelse. Han talte derefter om, hvor mange bygninger, der i de sidste år er blevet opført i stavene og missionerne overalt i verden, og at der snart vil blive bygget to nye templer i Europa, og et er ved at blive bygget i Los Angeles og vil snart være færdigt.

En dame-trio, bestående af Lilly Christoffersen, Bente Kristiansen og Inge Kristiansen, sang »Dette hus velsign, o, Gud«, hvorefter missionspræsident Junius M. Sorensen holdt indvielsestalen. Han takkede Gud, fordi vi har fået lov til at bygge denne nye kirkebygning, og fordi vi nu kan dyrke Gud i disse smukke omgivelser. Han rettede en tak til alle naboerne, som havde vist deres venlighed overfor mormonerne og ikke havde noget imod den nye kirke i deres nærhed, og han bad Gud velsigne dem herfor. Han takkede myndighederne, fordi de havde givet de nødvendige tilladelser til opførelsen, og han takkede den mand, der havde solgt grunden til os. Ligeledes takkede han alle håndværkerne og de firmaer, der havde haft med byggeriet at gøre, og alle de søskende, der frivilligt havde hjulpet med. Og han takkede de søskende i Utah, som havde bidraget til opførelsen, og Kirkens autoriteter, som havde betalt udgifterne, således at der ikke skyldes een øre på bygningen i dag. Ligeledes takkede han for de blomster og de hilsener, der var blevet sendt til indvielsen, og bad Gud velsigne alle, der på en eller anden måde havde gjort det muligt, at denne kirkebygning var blevet til virkelighed. Han omtalte derefter den åbenbaring, som Joseph Smith og Oliver Cowdery fik i Kirtland Templet i 1836 kort tid efter indvielsen af dette tempel. »Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands ojne åbnedes«, Gud elsker os, og vi har bygget dette hus til hans navns ære. Vi er alle Guds børn, og må han velsigne vore venner, som ikke er medlemmer af Kirken, at de må undersøge og forstå frelsens plan, og at der må være sjæle, som kan finde ind i Guds rige. Tak, Herre vor Gud, at vi har fået anledning til at arbejde sammen på at bygge denne nye kirkebygning. Må Gud velsigne os under resten af denne konference, at alt må foregå til hans ære. Tiden er nu kommet, da vi skal indvie denne bygning, og vi bøjer alle vort hoved, medens vi indvier dette hus til vor Herre.

Missionspræsident Sorensen indviede derefter den nye bygning med følgende ord, som vi bringer i deres fulde ordlyd:

»Vor Fader, du som er i himlen, du som er giveren af alt godt og alle velsignelser til dit folk og Skaberen af vor frelse. Det er med taknemmelighed i vore hjerter, at vi er kommet sammen ved denne højtidelige lejlighed, i dette hus, som vi har bygget, for at det kan

lægges til dit rige, som du har befalet os, dit folk, at opbygge og genoprette her på jorden.

Du har sagt, »Se et vidunderligt værk skal komme frem blandt menneskenes børn«, hvad der betyder, at Jesu Kristi evangelium skal blive organiseret og prædikes til alle nationer. Til dette formål har vi bygget dette hus.

Og nu, vor Fader i himlen, beder vi dig hjælpe os, dit folk, med din nåde og inspiration, at vort arbejde må gøres til din ære og modtages af dig. Må din Helligånd hvile på dit folk her og på dette hus, som vi nu indvier til dig, at det må blive helliggjort og blive helligt i dine øjne, og at din hellige indflydelse altid må være tilstede i dette hus.

Vi indvier grundvolden, murene, loftet, taget og alle de dele, der hører dertil til dig. Vi indvier møblerne og alt, hvad der findes i dette hus, til dig.

Vi beder dig, vor Fader i himlen, om at lade dine beskyttende engle tage vare på dette hus, at alt, hvad der bliver udført, må være ledet af din Helligånd, på en sådan måde, at alle, som går ind i dette hus, må føle og anerkende, at det er dit, og et helligt sted.

Vil du inspirere dem, der skal undervise i dette hus, at de kan lære visdoms og sandheds ord fra skriften, således som de er åbenbaret fra dig, at ingen falske lærdomme skal læres i dette dit hus.

Vor Fader, vil du velsigne alle, som går herind, at ingen må gå herind med dårlige tanker eller følelser i deres hjerte, men at alt må udføres til dit navns ære og til frelse for dine børn.

Vor Fader i himlen, må dine tjenere, som går ud fra dette hus, være iklædt kraft fra det høje, og idet de bærer dit hellige præstedømme, forkynde dit evangelium for folket og bringe mange sjæle til dig.

Må de helliges vidnesbyrd blive gjort stærkere ved, at de studerer og dyrker dig herinde.

Vi beder dig, vor Fader i himlen, at bevare og beskytte hver eneste del af denne bygning fra de ødelæggende elementer. At ingen af dem vil have nogen ødelæggende virkning på nogen del af denne bygning, men at den må blive ved at være stærk og stå gennem alle slægtled, indtil Kristus, din Søn, skal komme for at herske og regere på jorden.

Vor Fader i himlen, vi er dig taknemmelige, fordi du har blødgjort den danske nations myndigheder så meget, at de har tilladt os at bygge dette hus og give os frihed til at prædike dit evangelium for det danske folk overalt i Danmark.

Vi er taknemmelige for den venlige holdning, som folket i dette gode land har vist overfor dine tjenere og tjenerinder.

Der er tusinder af retfærdige sjæle, som har fået kundskab om dit evangelium og er blevet bragt ind i Kirken, og vi føler, der er meget af Israels blod her i Danmark, som skal indsamles.

Vor Fader i himlen, vi beder dig modtage og hellige dette hus og alt det, der hører til det, og alle ordene i denne bøn er til din herlig-

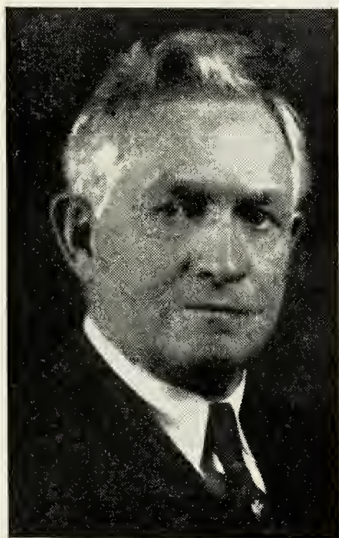
hed og ære, og i kraft af det melkisedekske præstedømmes myndighed, som vi bærer, og i din Sons Jesu Kristi navn. Amen.«

Efter indvielsesbønnen sang forsamlingen »Hav tak for profeten«, og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, sluttede med bon. Tilstede 148.

Referatet af resten af konferencen vil blive bragt i næste nummer af »Stjernen«. *M. K.*

Dåb for de døde

Tale af Præsident David O. McKay ved indvielsen af tempelgrunden ved New Chapel, Surrey, England, den 10. august 1953.

»Men når der om Kristus prædikes, at han er opstået fra de døde, hvorledes kan da nogle iblandt jer sige, at dødes opstandelse ikke finder sted? Hvis der ikke er nogen opstandelse fra de dode, så er heller ikke Kristus opstået. Men er Kristus ikke opstået, så er vort budskab jo tomt, og jeres tro også tom. Så kommer vi også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han opvakte Kristus, hvem han ikke har opvakt, såfremt døde i virkeligheden ikke opstår. Thi hvis døde ikke opstår, så er Kristus heller ikke opstået. Og hvis Kristus ikke er opstået, så er jeres tro forgæves; så er I endnu stadig i jeres synder; så er altså også de, der er hensovet i Kristus, gået fortabt. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker. Men nu *er* Kristus opstået fra de dode som en førstegrøde af de hensovede. Thi fordi doden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske. Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus... Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så dobe for dem?« (1. Kor. 15:12—22, 29).

Det er det spørgsmål, som har forvirret præster og filosoffer ned gennem tiderne.

Jeg har på mit skrivebord en bog, som fornylig er skrevet af en mand, som prøver på at forklare sætningen »dåb for de dode«. Han

giver forskellige forklaringer, deriblandt *den* forklaring, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige giver.

I denne forsamling i dag beviser vi blandt andet to strålende principper:

For det første, at menneskets ånd er udødelig; at den fysiske død ikke er slutningen på individets eksistens, men hans personlighed vedbliver at bestå efter døden.

For det andet viser vi ved vor nærværelse, og jeg håber også i vore hjerter, den tro — ja, endnu mere end tro — den viden, at de af vore kære, som er døde uden at have hørt navnet Jesus Kristus, kan få lejlighed til at høre og adlyde hans principper og modtage evangeliets velsignelser.

Kristus sagde, at »uden et menneske bliver født af vand og ånd, kan han ikke indgå i Guds rige«. Vi anerkender, at hvad Kristus sagde, er absolut sandt, og denne sætning fastslog han bestemt overfor en af jødernes herskere, som havde bevidnet, at han vidste, at Jesus var »en lærer sendt fra Gud«, og han spurgte, hvad han, Nikodemus, skulle gøre for at blive frelst. Svaret kom fra Forløseren, vor Herre og Frelser, således som jeg har gentaget det i Deres nærværelse.

Jeg spørger Dem, mine brødre og søstre, og jeg spørger verden: Hvorledes kan disse millioner, som er døde uden at have hørt Jesu Kristi navn, komme ind i Guds rige, hvis et menneske må fødes af vand og ånd, og med mindre et menneske fødes af vand og ånd, kan han ikke komme ind i Guds rige?

Besvar dette! De vil sige, at de vil blive frelst, fordi de ikke havde lejlighed til det. Hvis de kan blive frelst uden denne ordinance, så skulle De og jeg også kunne blive frelst uden den. Er det ikke logisk? Hvis det er nødvendigt for Dem og for mig at adlyde dette princip, så er det nødvendigt for alle.

Således påstår Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og det er i overensstemmelse med vor Frelsers ord. Lad mig give et eksempel. For nogle år siden vendte en ung kinesisk student, som havde studeret på et af de forende universiteter i De forenede Stater, tilbage til sit fødeland, Kina.

På skibet, som han sejlede med over Stillehavet, var blandt passagererne en protestantisk præst. De to kom i samtale. Præsten prædikede for studenten om »Kristus og den korsfæstede«. Og blandt andet sagde han ganske bestemt, at kun de, som tror på Kristus, skal blive frelst. Den unge kinesiske student spurgte med al sin kærlighed til sine forfædre i hjertet: »Men hvad så med vore forfædre, som er døde uden at have haft lejlighed til at høre navnet Kristus?«

Den protestantiske præst svarede: »De er alle fortabt«.

Med al den indignation, han følte i sit kinesiske hjerte, svarede studenten: »Jeg vil ikke have noget at gøre med en religion, der er så uretfærdig, at den dømmer mine forfædre, som aldrig har haft lejlighed til at høre Deres Frelsers navn, til evig straf«.

Hvis en af vore ældster, eller et af medlemmerne af Kirken, var blevet stillet det samme spørgsmål af den kinesiske student, hvorledes ville De så have besvaret det? De ville have sagt: »Deres forfædre vil få lejlighed til at høre evangeliet, og ingen af dem vil blive dømt uretfærdigt. Kun »fortabelsens sønner« vil blive dømt til evig straf«. De ville også tilføje, at »De, som dør uden lov, vil blive dømt uden lov« — et andet evigt princip.

Hovedformålet med vor sammenkomst her i dag er at indvie denne udvalgte grund til rejsning af et tempel, hvor vore forfædre, som døde uden at have hørt evangeliet, kan få lejlighed til at modtage disse principper og nyde velsignelserne deraf.

Hvor retfærdigt! Hvor fuldstændig i overensstemmelse med en guddommelig Faders kærlighed! Dens rimelighed appellerer til Deres dømmekraft og giver tilfredsstillelse til Deres sjæl.

Dåb er en jordisk ordinance, og den eneste måde, hvorpå de, som døde uden at have hørt evangeliet, kan komme ind i Guds rige ved vand og ånd, vil være ved stedfortræder; og I børn af i dag, efterkommere af forældre, bedsteforældre, oldeforældre og tipoldeforældre, har ansvaret, det strålende privilegium at skaffe navnene på jeres forfædre og at blive døbt for dem. Det er en af de hellige ordinancer, der udføres i den Højestes tempel.

Jeg lykønsker Dem til at være tilstede ved denne lejlighed. Jeg er sikker på, at De påskønner dette privilegium. Der er missionspræsidenter over hele Europa, som ville være glade for at være her. Der er i tusindvis af ældster, missionærer og medlemmer af Kirken, som gerne ville være her, men vi kunne ikke sende indbydelser ud uden at blive partiske. Det er passende, at Præsident Bringhurst, som har arbejdet i flere måneder med at udvælge og fuldføre forhandlinger for at sikre os tempelgrunden i Schweiz, skulle være her. Han er på vej hjem efter at have udført en fremragende, en bemærkelsesværdig mission.

Præsident Perschon, som deltog i indvielsen i Schweiz og vil få ansvaret med at overvåge, at bygningen i Schweiz bliver fuldført, er også tilstede.

Må De, som er tilstede og som repræsenterer medlemmerne i Storbritannien ved denne indvielse, påskønne den lejlighed, De har, og anvende Deres indflydelse til overfor Deres medarbejdere og andre ud over det ganske land at sprede det store budskab, som denne sammnkomst betyder.

Præsident Bringhurst citerede Apostlen Paulus, at hvert medlem skal formane sin næste, indbyde sin næste. Jeg hørte præsident Reiser i Belfast, Irland, indtrængende sige til medlemmerne af Kirken i det irske distrikt, at hvert medlem skulle være missionær, hvad der betyder, at hver eneste i løbet af dette år vil gøre sit bedste for at bringe en ven ind i Kristi fold. Den, der bringes ind, kan være en moder, en fader, en arbejdskammerat eller en nabo.

Vi vil gerne have, at enhver i Storbritannien og i de andre europæiske missioner skal føle, at han eller hun er missionær, på hvem der hviler ansvaret for at anvende enhver indflydelse til at bringe en person ind i Kirken før den 31. december 1953. Medlemsantallet vil derved blive fordoblet. Næste år, hvert år, vil det være på samme måde, og snart vil vi have tusinder i Kirken, som vil få lov til at komme ind i den Højestes tempel og udføre de ordinancer, som dette hus vil blive bygget for. Det er jeres pligt, mine brodre og sostre.

Jeg vil gerne omtale endnu nogle ord om sjælens udødelighed.

Paulus sagde: »Hvis Kristus ikke er opstået, vil der ikke være nogen opstandelse fra de døde. Hvis der ikke er nogen opstandelse fra de døde, er Kristus ikke opstået, men, vidner han, Kristus er opstået, og vi får del i hans herlighed«. Det betyder, mine kære medarbejdere, at hvis De har mistet Deres fader eller Deres moder, så er han eller hun stadig i live. Personligheden eksisterer stadig. Hjerteslaget standsede. Øjets glans blev slukket. Nerverne reagerede ikke mere. Legemet var blot et hus af ler, som engang blev beboet af et levende væsen, men det væsen, den personlighed vedbliver at eksistere, lever stadig og forstår.

Siden Kristus opstod fra de døde og levede efter døden og prædikede for ånderne, der var i forvaring, og som var i live, da arken blev bygget i Noas dage, vil jeres kære også leve på et sted, som De og jeg ikke er modtagelige for, men som er virkeligt. Er det ikke en trostende tanke?

Hvis I modre mistede en af jeres kære, et lille barn, en ung datter eller søn, følte I da, at det var slut? Vær forvisset om, her ved denne hellige lejlighed, at doden ikke er slutningen. Doden gjorde det lille barn tavs. Det kunne ikke tale. Det kunne ikke besvare jeres kærlighed, men det lever stadig! Det lever i dag i åndeverdenen! Det er Jesu Kristi Kirkes påstand, fordi Kirken selv er grundlagt på de evige principper om menneskets udødelighed. Kristus selv, som døde på korset 1800 år for han viste sig for Joseph Smith, opstod fra de døde og viste sig for de Tolv og for andre.

Hvis Jesus Kristus, der levede som et dødeligt menneske i omtrent 33 år, levede efter døden og viste sig i denne uddeling, så kan vi have den vished, at hvert menneske i dette liv også vil leve et sted, som vi ikke er modtagelige for her, men hvor de afdøde ånder vil leve og bevæge sig og have deres tilværelse.

Hvilke strålende principper Guds hus forkynder! Vi håber at se det stå nogle fod fra det sted, hvor vi dyrker Gud her i dag. Nogle af disse pragtfulde træer vil blive flyttet, ikke ødelagt, således at tusinder og atter tusinder, som kommer forbi, vil se bygningen med tårnet og det smukke landskab, og de vil sige: »Der er mormon-templet«. Vi håber, det i deres sind vil betyde den tanke, at de også er udødelige, at de har den forpligtelse overfor deres skaber, at de skal leve retskaffent, så de kan nå ind til hans nærværelse, efter at have

fuldført deres tilværelses-dag, — dag, det er alt, hvad vi kan sammenligne med på denne jordiske planet.

Gud velsigne dem og velsigne os alle, at vi ved denne lejlighed kan indvie os selv til to ting. Læg mærke til dem: for det første, at leve, så vi kan udvikle en karakter, der så nær som mulig er Kristus lig, da han er vort ideal af det eneste fuldkomne menneske, der nogensinde har gået på jorden; for det andet, at hellige os til arbejde og frelse for vore medmennesker.

Er I villige til som enkeltpersoner således at hellige jer selv til det? Er I villige til, som repræsenterende alle Kirkens medlemmer i Europa, at indvie jer selv? Jeg siger jer, at disse to ting er de to store formål med livet. Intet andet tæller. Den mand, der skrev følgende linier, havde ret, i hvert fald delvis:

Antag, at i dag er den sidste dag på jorden,
Den sidste mil på din rejse,
Efter al din møje, hvor meget er du værd?
Hvor meget kan du tage med hjem til Gud?

Tæl ikke som dit eje kun sølv og guld.
I morgen vil du lade dette tilbage,
og alt, hvad der er dit og du kan beholde,
er det, du har ydet menneskeheden.

Som jeg har sagt, er dette ikke alt. Lige så vigtigt er det første, jeg nævnede — jeres karakter. I vil tage den med jer hjem igen.

I har jeres talenter, og I må udvikle dem. Så lad os indvie os selv i dag, som vi indvier disse smukke omgivelser, først og fremmest til udviklingen af en karakter, der kan nærme sig idealet, Kristi ædelhed og fuldkommenhed; dernæst til vore medmenneskers tjeneste.

Gud hjælpe os til at gøre dette, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident *David O. McKay.*

ADVARSEL!

Da vi har bragt i erfaring, at Kirkens og missionspræsidentens navn er blevet misbrugt af broder Benny Rasmussen, som har forsøgt at sælge bøger under forkerte forudsætninger, gør vi opmærksom på, at Kirken ikke anbefaler specielle bøger eller andre varer, *med mindre det officielt bekendtgøres i »Skandinaviens Stjerne«,* og vi advarer derfor indtrængende søskende og venner mod at lade sig overtale til at købe noget, blot fordi en eller anden repræsentant fortæller, at Kirken anbefaler det.

EN ADVARSELS RØST

Af *Parley P. Pratt.*

Men for at belyse dette emne endnu bedre vil vi omhyggeligt gennemgå Ezekiel 37. kapitel, som vi har berørt tidligere. I det deri beskrevne syn er profeten bortført i ånden, og en dal med utallige ben fremstilles for ham, og medens han fuld af forbavselse betragter denne gribende scene, bliver der stillet ham følgende underlige spørgsmål: »Menneskesøn! Kan disse ben blive levende?«, hvorpå han svarede: »Herre, Herre, du ved det!« Og Herren sagde: »Profetér over disse ben og sig til dem: I tørre ben, hør Herrens ord«. Og da han profeterede, som det var befalet ham, hørtes der en lyd, og se, der hørtes raslen, og benene nærmede sig hverandre, og der kom sener og kød på dem, og de blev overtrukket med hud. Derpå profeterede han til vindene, idet han sagde: »Ånd, kom fra de fire verdenshjørner og blæs på disse dræbte, at de må blive levende«. Og ånden kom i dem, og de blev levende og rejste sig på deres fødder, en såre, såre stor hær.

Vi har hørt mange udlæggelser af dette syn; nogle ligner det ved syndere, der omvendes, og nogle ved Kristi legeme, kirken, da den var død, hvad de åndelige gaver angik. Men når kirken er død, så kan den ikke længere siges at være Kristi legeme; thi så længe den bliver i det sande vintræ, lever den og bærer frugt og er ikke død, og når den ikke bliver i ham, bliver den afhugget som en vissen gren og opbrændes i stedet for at blomstre mere. Men har du nogensinde læst Herrens egen fortolkning af dette syn i det samme kapitel? Den overtræffer langt alle andre forklaringer, hvorfor jeg er mest tilbøjelig til at tro den; jeg vil derfor skrive den her, selv om jeg derved skulle udsætte mig for at blive upopulær. Herren siger: »Menneskesøn! Disse ben er alt Israels hus. Se, de siger: »Vore ben er tørre, vort håb er svundet, det er ude med os! «Profetér derfor og sig til dem: Så siger den Herre Herren: Se, jeg åbner eders grave og fører eder ud af dem, mit folk, og bringer eder til Israels land; og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg åbner eders grave og fører eder ud af dem, mit folk. Jeg indgiver eder min ånd, så I bliver levende, og jeg bosætter eder i eders land; og I skal kende, at jeg er Herren; jeg har talet, og jeg fuldbyrder det, lyder det fra Herren«. Her har vi hele synet udbredt tydeligt for os, hvis blot Herrens autoritet for en gangs skyld kan blive anerkendt, hvad der sjældent er tilfældet i denne selviske og lærde tidsalder. Kendsgerningen er, at al Israels sæd skal oprejses fra de døde og atter bringes tilbage til Israels land,

som blev givet dem til en evig arv; og for at dette kan ske, må deres gamle, torre ben genforenes, hvert ben med sit ben, og hver del af deres legemer indsættes på sin oprindelige plads igen. Når de kommer sammen, vil der blive et stort bulder og en underlig raslen. Og når de rejser sig på deres fødder, vil de i sandhed udgore en overmåde stor hær.

Dette forklarer tillige den forjættelse, som så ofte er gentaget i skriften: »Min tjener David skal være en fyrste over dem evindeligt;« ja, endda det samme kapitel giver dem den forjættelse, at hans tjener David skal blive oprejst og være fyrste over dem, medens Herren skal være deres konge; thi både de, der er levende, og de, der er døde, skal samles igen og blive til eet folk i landet på Israels bjerge; og da skal David regere som en fyrste og hyrde over dem for bestandig, medens Jesus regerer som kongernes Konge og herrernes Herre på Zions bjerg og i Jerusalem og i stor herlighed foran sine ældster.

O, herlige håb og velsignede dag!
Når Herren i mennesket finder behag;
når jeg, blandt Guds børn, i de saliges land,
skal mødes med Jesus og hver en Guds mand,
hvor kærlighed, enighed, venskab og fred
skal herske, men doden ej mer finde sted.

Nu undrer det mig ikke længere, når jeg erindrer, at Abraham kaldte sig en fremmed og en pilgrim, der sogte et bedre land og en stad, hvis grundlægger og bygmester var Gud.

Det synes, som om der efter denne genoprettelse endnu kun vil være een forandring, der er nodvendig, for at jorden kan blive skikket til at være menneskets evige arv, og denne forandring vil finde sted på den sidste dag, efter at mennesket har beboet den i fred i tusinde år. Vi har nu opdaget den store hemmelighed, som ingen andre end de hellige har forstået, (men som de har været velkendt med i alle tidsaldre), og det er, at mennesket skal bo i kodet, på jorden, med Messias, med hele Israels hus og alle Guds hellige, ikke blot i tusind år, men i al evighed. Der vil vor fader Adam, med sit sølvhvide hår, sidde med værdighed på sin trone som den gamle af dage, den store patriark og mægtige fyrste, medens tusinder står foran ham, og en umådelig skare tjener ham. Der vil han samle alle sine born, som dode i troen på Messias, medens Abel, Enok, Noa, Abraham, Job, Daniel og alle profeterne, apostlene og alle Guds hellige fra alle tidsaldre skal hilse hverandre i kodet. Og Jesus, den store Messias, vil stå i deres midte, og vil, som for at sætte kronen på det hele, binde op om sine lænder og uddele brød og vin til den store mangfoldighed og selv deltage i nydelsen af det sammen med dem på jorden, hvor alle er klædt i fint,

rent og hvidt linned. Dette er Lammets bryllups nadver. Salige er de, som får del deri!

Efter at vi nu har fulgt jordens og dens beboeres store genoprejsning, indtil vi ser opfyldelsen af alle de forjættelser, der blev givet til fædrene, og har lært, at vor fremtidige tilværelse ikke er en skygge- eller fabelverden, men noget håndgribeligt, ja endog en mere blivende ting, så vil vi nu betragte deres lands deling og grundlæggelsen af deres stad, den hellige stad, hvor Guds tabernakel og hans helligdom skal være evindeligt; thi det var naturligvis denne stad, som Abraham og andre søgte efter uden at finde den.

Et overblik over denne begivenhed er givet i sidste kapitel i Ezekiels Bog, hvor han skildrer landets deling ved lodtrækning mellem alle de tolv stammer, og stadens afmåling med dens tolv porte, tre på hver side, det hele dannende en firkant med helligdommen liggende i midten. I det 47. kapitel finder vi en beskrivelse af en smuk flod, der strømmer ud fra templets østlige side under helligdommen og løber ned i Det døde Hav, hvor den gør vandet sundt og frembringer en stor overflod af fisk, så fiskerne sætter deres garn fra En-Gedi til En-Eglajim; men sumpene og vandhullerne skal ikke blive sunde, de skal blive til salt. Og på begge bredder af floden skal der vokse alle slags træer, hvis løv ikke skal visne, og hvis frugter aldrig får ende, thi de skal bære ny frugt hver måned på grund af vandet, som udspringer i helligdommen, og frugterne skal tjene til føde og bladene til lægedom.

En fuldstændig beskrivelse af staden og de materialer, den skal bygges af, giver Esajas i 54. kapitel fra 11. vers: »Du arme, forblæste, utrøstede! Se, jeg bygger dig op med smaragder, lægger din grund med safirer, af rubiner sætter jeg tinderne, og portene gør jeg af karfunkler, af ædelsten hele din ringmur. Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred; i retfærd skal du grundfæstes. Vær tryg for vold, du har intet at frygte, for rædsler, de kommer dig ikke nær! Angribes du, er det uden min vilje, falde skal hver, som angriber dig; det er mig, der skaber smeden, som blæser en kulild op og tilvirker våben ved sin kunst, men ødelæggeren skaber jeg også. Intet våben, der smedes mod dig, skal du, hver tunge, der trætter med dig, får du dømt. Dette er Herrens tjeneres lod, den retfærd, jeg giver dem, lyder det fra Herren«.

Af disse vers lærer vi noget om deres stads skønhed og om de materialer, som den er opført af. Dens kostbare sten, dens grundvolde af safirer, dens tinder af rubiner, dens porte af karfunkler og dens ringmur af ædelsten, er velegnede til at pryde stedet for hans helligdom og gøre stedet for hans fødder herligt, såvelsom give hele staden en glans og pragt, som ikke-jø-

derne, trods al deres lovpriste rigdom og skønhed, kun kan danne sig et svagt begreb om. Og når vi så i samme beskrivelse lægger mærke til indbyggernes kundskab, såvelsom til deres fred og sikkerhed, medens de, som samler sig sammen imod dem til kamp, er visse på at falde for deres skyld, så må vi erkende, at dette visselig er Herrens tjeneres arv, at det virkelig er en dejlig stad og vel værd en pilgrimsfærd som Abrahams.

Men for at kunne gøre os et endnu tydeligere begreb om stæderne Zions og Jerusalems lykke, rigdom, skønhed og pragt, vil vi læse Esajas 60. kapitel: »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig. Thi se, mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses. Til dit lys skal folkene vandre og konger til dit strålende skær. Løft øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til dig. Dine sønner kommer fra det fjerne, dine døtre bæres på hofte; da stråler dit øje af glæde, dit hjerte banker og svulmer; thi havets skatte bliver dine, til dig kommer folkenes rigdom; kamelernes vrimmel skjuler dig, Midjans og Efas føler, de kommer alle fra Saba; guld og røgelse bærer de og kundgør Herrens pris; alt Kedars småkvæg samles til dig, dig tjener Nebajots vædre, til mit velbehag ofres de til mig, mit bedehus herliggøres. Hvem flyver mon der som skyer, som duer til dueslag? Det er skibe, der kommer med hast, i spidsen er Tarsisskibe, for at bringe dine sønner fra det fjerne; deres sølv og guld har de med til Herren, din Guds navn, Israels hellige, han gør dig herlig. Udlændinge skal bygge dine mure, og tjene dig skal deres konger; thi i vrede slog jeg dig vel, men i nåde forbarmer jeg mig over dig. Dine porte holdes altid åbne, de lukkes hverken dag eller nat, at folkenes rigdom kan bringes dig med deres konger som førere. Thi det folk og rige, som ikke tjener dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde i bund og grund. Til dig skal Libanons herlighed komme, både cypresser og elm og gran, for at smykke din helligdoms sted, så jeg ærer mine fødders skammel. Dine undertrykkeres sønner kommer bøjede til dig, og alle, som håned dig, kaster sig ned for din fod og kalder dig Herrens by, Israels helliges Zion.

Medens du før var forladt og hadet, så ingen drog gennem dig, gør jeg dig til evig højhed, til glæde fra slægt til slægt. Du skal indsuge folkenes mælk og die kongernes bryst. Du skal kende, at jeg, Herren, er din Frelser, din Genløser Jakobs vældige. Guld sætter jeg i stedet for kobber og sølv i stedet for jern, kobber i stedet for træ og jern i stedet for sten. Til din øvrighed sætter jeg fred, til hersker over dig retfærd. Der høres ej mer i dit land om uret, om vold og ufærd inden dine grænser; du kalder frelse dine mure og lovsang dine porte. Ej mer

skal solen være dit lys eller månen skinne for dig: Herren skal være dit lys for evigt, din Gud skal være din herlighed. Din sol skal ej mer gå ned, din måne skal ej tage af; thi Herren skal være dit lys for evigt, dine sørgedage har ende. Enhver i dit folk er retfærdig, evigt ejer de landet, et skud, som Herren har plantet, hans hænders værk, til hans ære. Den mindste bliver en stamme, den ringeste et talrigt folk. Jeg er Herren; når tid er inde, vil jeg fremme det i hast«.

Af dette kapitel lærer vi: 1) At der skal opføres en stad i de sidste dage, til hvilken ikke alene Israel, men også de andre folkeslag skal samles; og det folk eller rige, som ikke vil tjene denne stad, skal omkomme og helt tilintetgøres. 2) At navnet på denne stad skal være Zion, Herrens stad. 3) At den kaldes hans helligdoms sted og hans fødders sted. 4) At den bedste slags tømmer, bestående af cypres, elm og gran, skal føres dertil i store mængder for at smykke hans helligdom og ære hans fødders skammel. 5) At ædle metaller skal findes der i så stor overflod, at guld skal sættes i stedet for kobber og sølv i stedet for jern, kobber i stedet for træ, jern i stedet for sten. Deres embedsmænd skal fremme freden, og dens dommere udøve retfærdighed. Vold skal ikke mere høres i landet, ej heller ødelæggelse og fordærvelse indenfor dets grænser. Stadens mure er frelse, og dens porte lovsang, medens Guds herlighed i stadens midte langt overgår solens glans. Indbyggernes sørgedage er endt, de er alle retfærdige og skal eje landet for stedse, så Herren kan blive forherliget, thi de er en gren af hans plantning. Det lille folk skal blive til en stor nation, og Herren vil fremskynde det i sin tid.

Salmisten David fortæller os i sin 102. salme, fra 14. til 23. vers, om tiden for opbyggelsen af denne stad: »Du vil rejse dig og forbarme dig over Zion, når nådens tid, når timen er inde; thi dine tjenere elsker dets sten og ynkes over dets grushobe. Og Herrens navn skal folkene frygte, din herlighed alle jordens konger; thi Herren opbygger Zion, han lader sig se i sin herlighed; han vender sig til de hjælpeløses bøn, lader ej deres bøn uænset. For efterslægten skal det optegnes, et folk, der skal fødes, skal prise Herren; thi han ser ned fra sin hellige højsal, Herren skuer ned fra himmel til jord for at høre de fangnes stønnen og give de dødsdømte frihed, at Herrens navn kan forkyndes i Zion, hans pris i Jerusalem, når folkeslag og riger til hobe samles for at tjene Herren«.

Af dette skriftsted lærer vi: 1) At der er en tid fastsat for opbyggelsen af Zion eller den stad, Esajas omtaler, nemlig lige før Kristi andet komme, og at Herren, når denne stad er bygget, vil vise sig i sin herlighed, og ikke før. Heraf forstår vi, at hvis en sådan stad ikke bliver bygget, vil Herren heller al-

drig komme. 2) At nationerne skal samles for at tjene Herren både i Zion og i Jerusalem. 3) At denne salme blev skrevet for en kommende slægt, som skal prise Herren, når de læser den og ser opfyldelsen af den.

Jeg vil nu bede læseren henvende opmærksomheden på en del af det 13. kapitel i Ethers optegnelse, som findes i Mormons Bog, side 454—455:

»......Thi han fortalte dem visselig alle ting fra menneskets begyndelse; at dette land (Amerika), efter at vandmasserne var løbet bort fra dets overflade, blev et udvalgt land fremfor alle andre lande, et af Herren udvalgt land; derfor er det Herrens vilje, at alle mennesker, som bor deri, skal tjene ham; og at det var stedet for det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen, og er Herrens Helligdom. Se, Ether så Kristi dage, og han talte om et nyt Jerusalem i dette land. Og han talte også om Israels hus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulle komme — at det herefter skulle ødelægges og genopbygges og blive en hellig by for Herren; derfor kunne det ikke være et nyt Jerusalem, thi det havde været til i ældre tider, men det skulle genopbygges og blive en hellig by for Herren, og det skulle bygges for Israels hus. Og et nyt Jerusalem skulle bygges i dette land for de tilbageværende af Josefs sæd, for hvilket det havde været et sindbillede. Thi ligesom Josef hentede sin fader ned til Ægyptens land, at han døde der, således har Herren ført en levning af Josefs slægt ud af Jerusalems land, så han kunne være nådig mod Josefs sæd, at de ikke skulle omkomme, ligesom han var nådig mod Josefs fader, så han ikke omkom. Derfor skal levningen af Josefs hus oprejses i dette land, og det skal være deres arveland; og de skal bygge en hellig by til Herren, som det fordums Jerusalem; og de skal ikke mere beskæmmes, indtil enden kommer, da jorden skal forgå, og der skal blive en ny himmel og en ny jord; og de skal ligne de gamle med undtagelse af, at de gamle er forgået, og alt er blevet nyt. Og da kommer det nye Jerusalem, og velsignede er de, som bor deri, thi det er dem, hvis klæder er hvide ved Lammets blod; og det er dem, som regnes blandt levningen af Josefs sæd, som var af Israels hus. Og da kommer også det gamle Jerusalem, og velsignede er indbyggerne deri, thi de er blevet tvættet i Lammets blod; og det er dem, som var spredt, og som blev indsamlet fra de fire verdenshjørner og fra de nordlige lande, og de har del i den pagts opfyldelse, som Gud gjorde med deres fader Abraham. Og når disse ting sker, da opfyldes skriften, som siger, at de, der var de første, skal blive de sidste, og de sidste de første.«

Af denne profeti lærer vi: 1) At Amerika er et af Herren udvalgt land fremfor alle andre lande. 2) At det er stedet for det

nye Jerusalem, som skal komme ned på den nye jord. 3) At et nyt Jerusalem skal bygges i Amerika for de tiloversblevne af Josefs slægt, ligesom det gamle Jerusalem i Kanans land, og at det gamle Jerusalem skal blive genopbygget samtidig, samt at begge disse byer skal blomstre og trives, indtil den sidste store forandring finder sted, da himlen og jorden skal blive fornyet. 4) Vi lærer, at når denne forandring finder sted, henrykkes disse to byer tilligemed deres indbyggere til himlen, og efter forandringen kommer de atter ned, den ene på Amerikas land og den anden på sit eget sted, hvor den var for. Og 5) lærer vi, at indbyggerne i disse to byer er de samme, som indsamledes og først byggede dem. Levningen af Josefs slægt og de, som samles med dem, arver det nye Jerusalem, og Israels stammer, som kommer fra Nordenland og fra jordens fire hjørner, får det andet til arv; og når alt således er blevet nyt, finder vi, at de, som engang var fremmede og pilgrimme på jorden, nu er i besiddelse af det bedre land og den by, som de søgte. *(Fortsættes).*

Distriktskonferencerne - efteråret 1953.

Esbjerg distrikt, 26., 27. og 28. september.

Konferencen indledtes lørdag kl. 15 med et specielt møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser under ledelse af missionens præsidentinde, søster Mary G. Sorensen.

Derefter mødtes kl. 17,30 missionærerne, grensforstanderskabet og Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser ved en banket, arrangeret af Kvindelig hjælpeforening.

Umiddelbart herefter blev der afholdt et møde for funktionærer og lærere. Dette møde blev forsøgsvis ledet efter en ny plan, udarbejdet af missionspræsidentskabet.

Søndag morgen afholdtes præstedømsmøde, hvor vi hørte fra 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, der talte om præstedømmets ansvar og pligter. Ligeledes talte 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, over emnet »Hvad er præstedømmet?« Tilstede 15.

Samtidig afholdt Kvindelig hjælpeforening møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Søstrene fik lejlighed til at høre nogle ord fra missionspræsident Junius M. Sorensen. Tilstede 27.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor vi overværede et dejligt program, udført af søndagsskolerne fra Esbjerg distrikt. Børnene sang også flere smukke sange. Derefter kaldte distriktspræsidenten, ældste Dennis W. Christensen, forskellige medlemmer fra Esbjerg og ude fra distriktet til at tale, og til sidst talte missionspræsident Junius M. Sorensen om, hvorledes vi kan vide, at denne kirke er sand. Tilstede 84.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde, hvorunder Kirkens og missionens au-

toriteter blev opretholdt. Nadversangen blev sunget af Kvindelig hjælpeforenings kor, og efter at nadveren var omdelt, hørte vi fra missionærerne, der talte ud fra Peters andet brev 1:5—7. Vi hørte ligeledes en duet af de to kvindelige missionærer, søster Thersa Ferrell og søster June Pehrson. Tilstede 50.

Søndag aften afholdtes konferencens sidste møde. Efter at vi havde hørt en sang fra Kvindelig hjælpeforenings kor, talte søster Mary G. Sorensen om eksemplets magt. Derefter talte præsident Ejnar Nielsen over emnet: »Hvilken er den sande kirke?«. Dernæst hørte vi en sangsolo ved søster Thersa Ferrell, hvorefter præsident Ernest Anton Jensen fortalte om sit liv indenfor Jesu Kristi Kirke. Han kom ligeledes med et advarende eksempel på, at man skal vogte sig for at gøre noget ondt mod andre. Damekoret sang »Fædrenes Gud«, hvorefter vi som afslutning på en dejlig konference hørte missionspræsident Junius M. Sorensen, der omtalte tempelbygningen i Europa. Tilstede 76.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Dennis W. Christensen.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en dejlig bazar, hvor der var auktion og salg af forskellige håndarbejder. Der blev serveret forfriskninger, ligesom vi hørte en optagelse af De forenede skandinaviske kor i Salt Lake City. Tilstede 75. *A. H.*

Aarhus distrikt, 3., 4. og 5. oktober.

Lørdag kl. 15 samledes distriktets Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser til et møde under ledelse af missionspræsidentinde, søster Mary G. Sorensen.

Kl. 17,30 var der en banket for distriktets missionærer, grensforstanderskaber og Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser. Der blev serveret flæskesteg, medisterpølse med rødkål, frugtdessert, isdessert og kage. Da det var missionspræsidentens fødselsdag, skænkede han en særlig kage til hver af os. Kvindelig hjælpeforenings bestyrelse havde sørget for bordpynt, bordkort og bordsange, og grensforstander Enevold Nielsen, Silkeborg, var ceremonimester. Alt var fint tilrettelagt, og vi havde en god tid sammen. Tilstede 43.

Selve konferencen begyndte med et distriktsfunktionærmøde kl. 19,30. Randers, Herning, Silkeborg, Horsens og Aarhus gren blev præsenteret. Distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen, og missionspræsident Junius M. Sorensen gav gode råd og formaninger til funktionærerne. Derefter deltes vi i klasser for følgende grupper: Kvindelig hjælpeforening, søndagsskolen, G.U.F., Genealogisk forening og Primary. I disse grupper kunne søskende få vejledning og spørgsmål besvaret. Tilstede 55.

Søndag morgen kl. 8,30 afholdtes præstedømsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde.

I præstedømsmødet talte 1. rådgiver i missionspræsidentskabet,

præsident Ejnar Nielsen, over emnet »Respekt for præstedømmet« og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, over emnet »Præstedommets magt«. Tilstede 38.

Kvindelig hjælpeforenings mode var under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Soster Marie Christensen, Aarhus, søster Mary G. Sorensen og missionspræsident Junius M. Sorensen talte inspirerende til os om at vise vor tro i gerninger, og om kvindens plads i hjemmet, thi manden har et andet ansvar. Tilstede ca. 40.

Kl. 10 holdtes sondagsskole, hvor emnet var: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift«. (Matt. 6:33). Efter at distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen, havde budt velkommen, blev der holdt taler af søskende fra de forskellige grene over emnerne: Tro, studium, bøn, omvendelse, lydighed, ærbødighed, ydmyghed, eksempel, kærlighed og loyalitet. Imellem talerne var der sang af børn. Vi fik således lejlighed til at høre både børn og unge i tale og sang. Distriktspræsidenten bad søster Mary G. Sorensen synge en sang for børnene, hvorefter han kaldte på distriktets grensforstandere. Præsident Ejnar Nielsen blev også bedt om at tale til os, fordi han ikke kunne overvære aftengudstjenesten. Han talte lidt om det genealogiske arbejde. Til sidst horte vi nogle få ord fra missionspræsident Junius M. Sorensen. Tilstede 242.

Kl. 14 var der nadvermode. Kirkens og missionens autoriteter blev opretholdt, hvorefter grensforstanderne i distriktet talte over emnet »Evangeliet gennem tiderne«. Tilstede 94.

Kl. 19 afholdtes konferencens sidste møde. Præsident Ernest Anton Jensen talte over emnet »Guddommen«, hvorefter distriktspræsident LaVar Christensen talte over emnet »At holde sit legeme rent«. Sidste taler var missionspræsident Junius M. Sorensen, der talte om formålet med bygningen af de to nye templer i Europa, og opfordrede medlemmerne til at samle penge sammen, for at ingen skulle gå glip af de velsignelser, som et menneske kan få ved at rejse ned til et af templerne, derefter bad han Guds velsignelse hvile over det danske folk. Tilstede 133.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen.

Mandag aften afholdtes en bazar under ledelse af grensforstander, broder Otto H. Møller, og Kvindelig hjælpeforenings bestyrelse.

Det var en dejlig konference, som vi alle blev opbygget af, og vi glæder os til at arbejde videre i ydmyghed under Guds ånds vejledning.

København distrikt, 10., 11. og 12. oktober.

Konferencen indledtes med et møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser i Amager, Slagelse og Kobenhavn gren. Derefter afholdtes banket for missionærerne, grensforstanderskaberne og Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser i distriktet.

Konferencens første offentlige møde var et funktionærmøde for alle distriktets funktionærer. Efter den indledende sang og bøn talte 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, der bl. a. sagde, at vi er jordens salt, og det gælder for os at bevare vor kraft, så vi kan være i stand til at hjælpe andre mennesker. Efter navneopråb gik hver organisation til sit lokale, hvor de fik instruktioner under ledelse af en broder enten fra grensforstanderskabet eller fra missionspræsidentskabet. Tilstede ialt 71.

Søndag morgen afholdtes præstedomsmode under ledelse af distriktspræsident, ældste Ernest Anton Jensen. Præsident Ejnar Nielsen talte om præstedømmets magt og præsident Ernest Anton Jensen om, hvad vi skal bruge præstedømmets magt til og hvad Gud bruger præstedommet til. Tilstede 35.

Samtidig holdt Kvindelig hjælpeforening møde under ledelse af missionspræsidentinde, søster Mary G. Sorensen. Søster Kathinka Andersen fra Amager gren talte om den betydning, Kvindelig hjælpeforening har for hjemmet, og søster Mary G. Sorensen om vort ansvar som forældre. Til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen om kvindens betydning. Kvindelig hjælpeforenings sangkor medvirkede med et par smukke sange. Tilstede 33.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor emnet for talerne var Matt. 5:14, 15, 16. Tiden var delt mellem de tre grene i distriktet, Amager, Slagelse og Kobenhavn, som i tale og sang viste, hvad de havde lært i søndagsskolen. Efter en sang ved søster Mary G. Sorensen blev de tre søndagsskoleforstandere, broder Tom Nørup Nielsen, Amager, broder Alfred Petersen, Slagelse, og broder Louis Nielsen, København, efter tur bedt om at sige nogle ord om arbejdet i deres søndagsskole. Præsident Ejnar Nielsen talte derefter ganske kort om, at vi skal passe på, hvad vi siger, at vi ikke skal skamme os over det, vi har sagt her på jorden. Missionspræsident Junius M. Sorensen sluttede med at ønske fremgang for alle søndagsskolerne. Tilstede 177.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde. Efter at Kirkens og missionens autoriteter var blevet opretholdt, fik fem nye soskende håndspålæggelse, hvorefter nadveren blev omdelt. Tiden blev derefter overgivet til missionærerne, som talte om hver sit emne ud fra Lære og Pagter 4:6, »Kom tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid i hu«. Imellem talerne hørte vi en terzet og en solosang. Tilstede 104.

Søndag aften afholdtes konferencens sidste møde. Efter den indledende sang og bøn bød distriktspræsident Ernest Jensen velkommen til os alle og særlig velkommen til de nye soskende, der var blevet døbt under konferencen. Efter en sang af koret talte præsident Ejnar Nielsen om »Hvad er den sande kirke?« og han omtalte dåb for de dode, vor handlefrihed og vort ansvar, det evige liv, forudtilværelsen, åndeverdenen og opstandelsen, og hvorledes vi kan finde svar på alle de spørgsmål, som er uforståelige for andre religioner, i Kirkens fire

standardværker. Efter at koret havde sunget »Råb I klipper højt med fryd« talte missionspræsident Junius M. Sorensen, der først bragte et budskab fra præsident David O. McKay om, at vi skal berede os til at kunne rejse til de templer, der skal bygges i Europa, og gøre os værdige til at komme ind i dem. Derefter talte han om omvendelse og om syndernes forladelse, og om, at hvis vi lever således, at vi kan finde himlen på jorden, vil vi også finde himlen efter døden.

Koret sang derefter »Frejdig med jubelsang«, hvorefter distriktspræsident Ernest Jensen kort talte om at blive frelst, og derefter sluttede med at takke alle, der havde overværet konferencen. Tilstede 148.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Ernest Anton Jensen.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en vellykket bazar med salg og auktion over smukke håndarbejder og lækre desserter.

J. R.

INDSAT

Ernest Anton Jensen

Søndag den 27. september 1953 blev ældste Ernest Anton Jensen opretholdt som anden rådgiver til Junius M. Sorensen, præsident for den danske mission.

Præsident Jensens fader og moder var født i Danmark. Hans fader modtog evangeliet, da han var tolv år gammel, og rejste til Amerika i 1884, hvor han blev gift i Logan Templet i 1885. De bosatte sig i Preston, Idaho, og levede der, indtil de døde.

Ældste Jensen udførte en mission i Norge og Danmark fra 1910 til 1912. Han har været flittig i Kirken hele sit liv. Han har været biskop i 4½ år og virkede i stavens højråd i 13 år. Da han blev afløst fra denne stilling, blev han kaldet som hjælper ved Logan Templet, hvor han virkede i fem år, indtil han blev kaldet på mission til Danmark, hvor han nu har været i ti måneder. Ældste Jensen og jeg arbejdede sammen som missionærer i Norge for 43 år siden, så vi er meget lykkelige over atter at kunne arbejde sammen i den danske mission.

Vi byder ældste Jensen velkommen i missionspræsidentskabet og beder, at Herren vil velsigne ham i dette store arbejde.

Junius M. Sorensen,
missionspræsident.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

Kredslærernes budskab.

Visdomsordet.

»... og mennesket er til for at nyde glæde«. — Disse ord gælder ikke blot for den efterfolgende tilværelse, men også for den nuværende, som jo også er en del af vor evige tilværelse.

Vi er sat her på jorden for at gennemgå en udvikling, en skole, komme i berøring med det grovere stof og lære at kende både godt og ondt, men Gud ønsker ikke, at vi nødvendigvis skal hoste den dårlige erfaring i livets hårde skole, derfor har han givet os visse råd og formaninger med, som jordiske forældre giver deres børn råd og formaninger med, når de sender dem ud i verden, for at de om muligt skal kunne undgå at gøre samme fejl og dårlige erfaringer, som forældrene eller andre har gjort.

Ofte ser bornene ikke den visdom, der ligger i forældrenes råd og gør stik derimod, blot for senere at komme til erkendelse af, at det havde været det bedste, om de havde lyttet til disse råd.

Ofte er mennesker lige så kortsynede og ligegyldige over for de råd og formaninger, vor himmelske Fader har givet os, men for eller senere vil de hoste dårlige erfaringer, hvis de overtræder hans bud.

Et af de bud, der specielt vedrører jordelivet og betingelsen for at nyde glæde her, er Visdomsordet, som vi finder i afsnit 89 i Lære og Pagter.

En ting af stor vigtighed for at kunne nyde glæde er sundhed, og denne gave er forjættet i denne åbenbaring på betingelse af lydighed.

Til hvis fordel er denne åbenbaring givet? — Er den til fordel for Gud? — Nej, den er givet som en gave, sendt med hilsen, til menneskene, for at de kunne undgå sygdomme og smerte og have større glæde i deres jordiske tilværelse.

Dens forjættelse er på betingelse af lydighed. — Vi får aldrig noget for intet. — Ønsker vi sundhed, må vi efterleve sundhedens love.

Er det et personligt offer at lade være med at ryge, — eller drikke kaffe eller spiritus, eller bruge andre narkotika? — Måske det er, for vanen er jo som bekendt det halve liv, men en rask beslutning og en fast vilje kan forandre en vane. — Bøn kan stotte i en kamp, også på dette område.

Lad os, som er medlemmer, være omhyggelige med at overholde Visdomsordet. Husk, at alle ser på os, og vær ikke et dårligt eksempel for andre, thi intet skader Kirken mere, end at medlemmerne viser et dårligt eksempel i deres opforsel.

Ejnar Nielsen.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Kredslærerindernes budskab er for november måned:

»Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd«. (2 Nephi 9:29).

Formål: At påpege betydningen af sand uddannelse.

»Han er et meget dannet menneske«, hører vi sommetider sagt, »og alligevel har han ikke haft megen skolegang«. Det er en situation, som meget vel kan hentes fra det virkelige liv. Nogle af verdens store personligheder havde ikke megen mulighed for en såkaldt formel uddannelse, men alligevel hindrede dette dem ikke i at blive uddannet i ordets virkelige betydning. Uddannelse begrænses ikke til det, som tilbydes i officielle læreanstalter. Et menneske kan være dannet og have en virkelig uddannelse uden at have studeret ved et universitet. På den anden side kan et menneske, der har taget en fin embedseksamen, ikke desto mindre mangle noget i virkelig og sand dannelse.

Når vi tager dette emne op til overvejelse, så er det sporgsmål, som vi tænker over: »Hvad er formålet med min tilværelse her på jorden? Hvad bor jeg lære, medens jeg er her?« Det blot at studere ved et universitet eller en anden læreanstalt vil måske ikke give svarene på disse vigtige spørgsmål.

Tilegnelsen af sandhed og efterlevelse af sandheden vil give os den virkelige dannelse. Søgen efter sandhed skulle være alle menneskers higen overalt.

Hvad er sandhed? Herren fortæller os: »Og sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive«. (L. og P. 93:24). Herren formaner os til at lære: »Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet, og kundskab om lande og riger«. (L. og P. 88:79).

Disse citater viser, at vor himmelske Fader onsker, at vi skal tilegne os kundskab om den verden, vi lever i.

Formel og regelret uddannelse er onskværdig, dersom vi også lytter til Guds råd. Vi burde være ivrige efter at få kundskab om vor verden og lige så ivrige efter at lære vort ansvar overfor verden. Dersom vor lærdom og kundskabstilegnelse omfatter dette, da er det godt. Nogle mennesker har ikke haft lejlighed til at tilegne sig en formel uddannelse; men der kræves dog ikke nogen skolegang for at adlyde Herrens bud og befalinger.

»Formålet med uddannelse«, sagde præsident J. Reuben Clark jr., »er at kende og anerkende sandheden, at elske sandheden og at efter-

leve den«. Jesu Kristi evangelium er sandheden, Guds bud og befalinger er sande principper, og det, vi lærer, skulle hjælpe os med at leve evangeliet, ikke stille os i et køligt forhold dertil.

Studerende og videnskabsmænd burde være fintmærkende og skønsomme i deres vurdering af det materiale, der forelægges dem. Dersom den kundskabstilegnelse, man får i skolen, tager os bort fra Gud, da er det ikke sandhed og er ikke nogen god uddannelse. Mange, der kun har haft meget lidt skolegang og uddannelse, er hurtige, når det gælder om at erkende Guds vilje og at indrette sig efter hans vilje. På den anden side findes der de mennesker, der er universitetsuddannede, og som ikke har lært at høre vor himmelske Fader og leve i overensstemmelse med hans belæringer. Som Herbert Spencer siger: »At berede os for at leve et fuldt og helt liv er den funktion, som skolegang og uddannelse skal påtage sig«.

Fuldendt livsforelse kræver religiøs belæring og øvelse så vel som tilegnelsen af verdslig kundskab. De to må gå hånd i hånd for at berige hele personen.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

På opfordring fra mange søstre bringer vi hermed den tale, som søster Mary G. Sorensen holdt ved Kvindelig hjælpeforenings møde søndag morgen under distriktskonferencerne:

»Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom«. (1 Nephi 1:1).

Der var en, der stillede det spørgsmål: Hvornår skal man begynde at opdrage et barn? Svaret lød: Tusind år før det bliver født. Hvor meget der er medfødt hos vore børn, eller hvor megen indflydelse hjemmet og skolen har på, hvordan de bliver, ved vi ikke, men vi kan alle være enige om, at omgivelserne er meget vigtige. Meget tidligt i livet nyder børnene godt af, hvad hjemmet giver dem. De får mere opdragelse i hjemmet, medens de vokser op, end noget andet sted. Det er de år, hvor karakteren bliver dannet og formet.

Hjemmet er den første og vigtigste skole i livet, og som sidste dages hellige er vi klare over vigtigheden af et godt religiøst grundlag i hjemmet. Hjemmet må skaffe de mænd og kvinder, som vi ønsker skal blive vor kirke og vort samfund. Den kraft, der allermest hjælper os til at møde de problemer, der kommer til os alle, er religionen. Den hjælper os til at møde fare, skuffelse og sorg. Religiøs tro hjælper os til at sætte vor lid til Herren. Vi bør alle lære den tidligt i livet og blive ved med at øve den. Det er en stor velsignelse i enhver sidste dages helligs hjem.

Jeg tror, vi har ret, når vi siger, at *eksemplet* er den største af alle lærere. Vi som forældre må undervise ved vort eksempel, ved kærlighed, respekt, lydighed, munterhed, tillid, retskaffenhed og kyskhed.

Det første, vi må huske, er: Ingen søn eller datter har nogensinde

selv trængt sig ind i vor familie. Vi har indbudt dem, de er vore gæster. Det er vor pligt at sørge for, at de ikke alene får et godt og sundt legeme, men at vi også sorger for deres mentale og åndelige fornodenheder.

Hvis vi skal opbygge den rigtige slags hjem, hvor vi kan opdrage disse ånder på Herrens veje, er der mange ting, der må findes i hjemmet. Der må være respekt og tillid mellem forældre og born. Der må være kærlighed. Der kan ikke blive noget virkeligt hjemmeliv, hvor der ikke er kærlighed.

Der må være bon. Det kan ikke være noget virkeligt hjem uden bøn. Vi må lære vore born at bede. Vi må bede med vor familie. Vi må takke vor Fader i himlen for de mange velsignelser, han giver os, og vide, hvilket vidunderligt privilegium vi har, at være i stand til at bede vor himmelske Fader om hjælp. Forældre, som kan lære deres børn at elske og have tro og tillid til Herren, har allerede lagt et godt grundlag til et godt og lykkeligt liv. Den familie, som beder sammen, holder sammen.

Vi må lære vore børn at være rene og pæne. Rene på legeme og rene i tanker og handling. Kyskhed er vor kostbareste ejendom. Den er mere kostbar end livet selv. Vi må lære vore born at respektere det vidunderlige legeme, som Herren har givet os. Hvis vi odelægger vort legeme, kan vi ikke bytte det med et andet, det er det legeme, som vi har fået for altid. Vi må fremfor alt andet være kyske. Hvis vi ønsker, at vore born skal vokse op og være stærke moralsk og åndeligt, må hjemmet lære dem disse ting.

Jeg vil gerne gentage nogle råd, som præsident J. Reuben Clark har givet. Han siger: »Modre i Israel, i det hjem, som er i jeres magt, og som det er jeres pligt at bygge op, det hjem med kærlighed, med bon og med et godt eksempel, med harmoni og respekt, bring ind i den verden en sådan forståelse og ærbodighed for kyskhed, at det kan bevare jeres born fra den næststorste af alle synder, *ukyskhed*. I vor kirke er der ikke nogen dobbelt moral; vi må lære vore born lige fra den tidligste barndom ærbødigheden for et rent legeme«.

Ethvert godt sidste dages helligt hjem bør have Kirkens standardværker og anden god læsning for unge og gamle. Gode bøger er gode lærere og gode venner. Vi må også lære at elske god musik.

Kan vi vente, at vore born skal være ærlige, hvis vi selv er uhæderlige i vor omgang med dem og andre folk?

Kan vi vente, at vore born skal vise respekt og god vilje overfor deres venner, hvis vi stadig sladrer om vor næste?

Kan vi vente, at vore born skal vise respekt, ære og kærlighed overfor vore ledere, og overfor dem, der af Herren er blevet kaldet til at præsidere over os, hvis vi stadig finder fejl ved det, de foretager sig? Vi må huske, at enhver, som lever på jorden, er dodelige væsener, vi kan alle gore fejl, men vi skulle prove at hjælpe dem, der er over os, i stedet for at finde fejl. Vi må først sætte et godt

eksempel ved at elske Herren og holde hans bud, ved at have kærlighed i vort hjem og ved at elske vor næste som os selv. Lad intet ondt ord mod nogen blive talt i dit hjem. Kritisér ikke vore autoriteter. *Udtryk kærlighed — lev kærlighed.* — Enten vi lever i et slot eller i en fattig hytte, hvis der er kærlighed, vil det altid være et virkeligt hjem, ikke blot et sted, hvor man bor. Vi kan spørge os selv: Ville jeg være i stand til at gøre det lige så godt som den, jeg kritiserer? Lad aldrig vore børn høre, at vi finder fejl ved vore ledere, ellers vil vi så mistillid i deres sind.

Det vigtigste arbejde, Herren har givet os, er at opdrage vore børn, så de altid kan vandre på retfærdighedens sti.

Hvis vi føler, at vi ikke har gjort vort bedste i fortiden, kan det ikke nytte at sørge over de dage, der er gået, og i morgen er endnu ikke kommet, så lad os leve i dag. Lad os gøre alt, hvad vi kan, for at gøre i dag fuldkommen på enhver måde for alle omkring os. Hvis vi lægger alt det gode, vi kan, ind i hver dag, og gør det bedste, vi kan, behøver vi ikke bekymre os om i morgen.

Lad os begynde med vort eget hjem. Lad os skabe hjem, som kan sende mænd og kvinder ud i verden med et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Mænd og kvinder med god karakter og moralsk stærke, som vil være i stand til at møde livet og altid holde sig til det, som er rigtigt.

Lad os bygge virkelige sidste dages hellige hjem op, og foregå med det rette eksempel. Så vil vort hjem blive et lys for verden. Så vil vore børn kunne sige: »Jeg er født af retskafne forældre, og blev derfor undervist i al min faders lærdom«.

Mary G. Sorensen,

Søndagsskolen.

Nadververs for November—December 1953:

Vi mødes atter ved Hans bord,
For Jesus, vor Forløser stor;
Med tro på Hans forsoningsblod,
Som Han for os udgyde lod.

Et af vor Kirkes principper hedder: UDVIKLING.

Vi er aldrig tilfredse — eller burde i det mindste ikke være det — med det, vi har, i den forstand at vi tror, vi kan sætte os ned med hænderne i skødet og sige: Nu kan jeg bestemt ikke lære mere.

Der er altid noget at lære, eller også er der noget at *rette,* så det, vi hidtil har gjort, kan blive endnu bedre.

Hele Søndagsskolens program, forprogrammet såvel som klassearbejdet, har eet eneste formål: At opbygge vort vidnesbyrd om evangeliet. Hvis derfor ikke hver eneste ting, der udføres, er så vel udført, som det overhovedet er muligt, så »halter« Søndagsskolen.

En af de vigtigste faktorer i Søndagsskolen er SANGEN.

Aktiv deltagelse i fællessangen er muligvis en af de ting, der gør mest til at styrke vort vidnesbyrd.

Altfor ofte er vi sløve på dette punkt. Der er ikke noget så ødelæggende for gudstjenesten, som hvis forsamlingen sidder kold og ligegyldig uden at deltage i sangen eller i sangøvelsen. Der er her en anledning for alle til at tage del på programmet. Vi kan ikke allesammen præsidere på forhøjningen; kun to bliver kaldet til at holde bøn; at administrere Nadveren og give 2½ min. taler kræver kun nogle få; men naturligvis spiller forsamlingen også her en rolle, idet den støtter dem, som skal udføre disse ting med bøn og ved at være opmærksom. Men sangen og sangøvelsen er den del af programmet, hvor vi *alle* kan være aktive. Alle kan på denne måde være med til at give lov, pris og taksigelse til vor himmelske Fader på Sabbatsdagen. Herren har befalet os at synge af hele vort hjerte: »Thi min sjæl fryder sig i *hjertets* sang . . . « De fleste af vore sange henvender sig til vor Fader i Himlen, og er bønner til Ham; derfor skulle vi ikke være ligegyldige på dette punkt. Man behøver slet ikke at have en veluddannet eller skolet stemme for at synge i en forsamling; det eneste, der kræves, er kærlighel til Gud og til Hans evangelium, med andre ord: SANGEN SKAL KOMME FRA HJERTET. Vi må vide, hvad det er, vi synger om; vi må forstå det, vi synger.

» . . . ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, *og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder*«. L. og P. 25:12.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary.

Det nye Primary-år er nu begyndt, og vi håber, I alle havde en god start. Husk, at det er kun ved vor tro og vore bønner og ved den Helligånds hjælp, vi kan udføre dette det mest vidunderlige af alt arbejde. At arbejde med og undervise børnene er et af de største arbejder indenfor Kirken.

Vi har her en anledning til at forme deres liv, så det bliver i overensstemmelse med Evangeliet, og det er meget ofte, Primary-lærerinderne har lært børnene ting, som har hjulpet dem senere hen i livet.

Vis dem tålmodighed, lær dem kærlighed og betydningen af at kunne leve sammen og arbejde sammen.

En af de største ting, vi kan gøre i denne Kirke, er at hjælpe hverandre, gøre noget for dem, som ikke rigtig kan klare sig selv. Bibelen er fuld af beretninger om mennesker, der hjalp hinanden: Rebekka, som gav de tørstende vand fra brønden, David, som passede godt på sine får, Den barmhjertige Samaritan, som hjalp den sårede på vejen, og den største af dem alle, Kristus, hjalp alle dem, Han kunne, så de kunne finde større lykke i livet.

Lad os i Primary hjælpe Guds små børn til bedre at forstå det, som

Evangeliet har lært os, så de bedre vil være i stand til at modstå det onde, der møder dem i livet.

»Gør noget for hverandre,
om det er aldrig så lidt;
der kan være stor hjælp i en lille ting,
meget mere end andre kan se«.

Lad os gøre disse ting »med øjet alene fæstet på Guds ære«, ikke for hvad vi selv kan få før det, men lad vor tanke være denne: »Hvad kan jeg gøre for andre, så de kan blive lykkelige?«.

Må Herren velsigne jer alle i dette arbejde.

Primarys hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Hvis nogen af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først hen og regner ud, hvad det vil koste — om han har nok til at få det færdigt? Før har han lagt grunden uden at kunne fuldføre det, så vil alle, som ser det, give sig til at spotte ham og sige: »Den mand begyndte at bygge, og kunne ikke fuldføre det«. Luk. 14:28—30.

Disse få vers indeholder en hel lignelse, som kan anvendes på mange ting; lad os et øjeblik tænke over, hvad den kan sige os med hensyn til G.U.F.

»Hvis nogen af jer har fået det privilegium at være leder i G.U.F., så . . . «

eller:

»Hvis nogen af jer har tænkt på at gå i G.U.F. på onsdag, så . . . « ja, hvad så?

Så er der to faktorer at regne med: *Læreren* og *Eleverne.*

At forberede en lektie er slet ikke så ligetil for en lærer, især ikke for en, som er helt ny i »faget«.

Der er nogle, for hvem dette at forberede en lektie blot vil sige at løbe et kapitel i lektieheftet igennem engang; men for den samvittighedsfulde lærer er dette blot den forberedende øvelse.

Som bygmesteren må sætte sig ned og overveje — gennemtænke — hvorledes han ønsker huset indrettet, og hvilke materialer han nødvendigvis må rekvirere for at kunne gennemføre sine byggeplaner, således må læreren først og fremmest sætte sig ned og *tænke,* når han har gjort sig emnet for lektien klart.

Det er forbavsende, som tanker kan komme *strømmende* til den, der sætter sig for at gennemtænke en sag. Tankeforbindelsesloven træder i kraft, så snart den blot får en chance; den ene tanke afføder den anden, og rækken kan blive uendelig . . . , men det koster selvfølgelig lidt overvindelse at starte den række. Ydermere må han læse, læse, læse, så han altid har en overflod af tanker og ideer at øse af, og sidst — men ikke mindst — må han have en plan over lektien, så han er i stand til at holde både sig selv og sine tilhørere indenfor lektiens rammer.

Men hvad nu med den anden faktor? Skal den blot sidde på bænkene og være passiv? Hvis ikke, så er der kun een ting, den skal være, og det må være: *aktiv!*

Hvorledes bliver den det? Ved at være lige så grundigt forberedt som læreren! At være lærer er et helligt kald, en tillid, som Herren viser os, men at være medlem af klassen er ikke mindre ansvarsfuldt. Ingen af os skulle leve for sig selv, men alle skulle arbejde sammen, og derved opbygge sig selv og Kristi Kirke. Lad os derfor flittigt studere og arbejde på vore lektier, idet vi husker, at »Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen«. L. og P. 130:18.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Da læren om frelse for de døde blev åbenbaret til menneskene gennem profeten Joseph Smith, opstod der et håb i mange retskafne menneskers hjerter om, at den store mængde hedengangne ånder ikke var fortabelsen så nær, som der oprindelig var givet udtryk for. Det er derfor meget interessant at se, hvad flere kendte mænd udtaler om dette problem. Det, der har mest betydning, er, at de ikke tilhører vor kirke.

»Spørg enhver nogenlunde oplyst kristen, og hans instinkt vil give et svar, som enhver af kirkens lærere overalt veed er sandhed. Spørg ham: Vil en eneste sjæl fortabes, det være sig hedning, afgudsdyrker, kætter eller hvilkensomhelst form for nedarvet vantro og mørke, dersom han i god tro var, hvad han var, og levede efter det lys, han havde, hvor det end kom fra, og omvendte sig fra det, han derigennem lærte var uret? — Hele kristenheden vil svare dig: Det forbyde Gud!« (Dr. Pusey).

»Vejen tilbage til Gud er ikke lukket for nogen, som ikke lukker den for sig selv, derfor, de, som endnu ikke have lukket sig selv ude derved, at de forkastede midlet til frelse, forløsningen ved Jesus Kristus, da det blev dem tilbudt, ville utvivlsomt herefter udenfor dette jordelivs grænser få lejlighed til at finde vejen tilbage til Gud, hvis de ville«. — (Dr. Julius Møller).

»Det er min tro, at et langt større antal sjæle ville blive frelste, end vi nu gør os nogen forestilling om. Hvad ville det være for et rige, hvor over halvdelen af landets borgere sad i fængsel? Jeg kan ikke tro, at Guds rige vil blive af en sådan art«. (Dr. Guthrie).

»Dersom vi nu antager rigtigheden af den opfattelse, at frelsen er begrænset til denne side af graven, dersom, med andre ord, alt håb om frelse dør samtidig med, at legemet opløses, da tvinges vi til at indrømme, at kirkens mission ikke rækker ud over denne verden. Uagtet den selv gennem sine medlemmer er repræsenteret såvel her på jorden som i det næste liv, kan den dog ikke gøre det allermindste for alle de mange, som har forladt dette liv uden at kende Gud«.

»Det er en rædselsfuld tanke denne, at den største del af vore medmennesker, der have levet her på jorden ligesom vi, ville gå fortabt, fordi ingen har talt til dem om deres Frelser, eller fordi prædikanter og lærere har forvansket hans evangelium«. (Arthur Chambers).

(Fortsættes i næste nr.).

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Bemærk: Søskende, som kommer til kundskab om personlige nyheder, som f. eks. *runde fødselsdage* (fra 60 år), *bryllupper, sølvbryllupper, guldbryllupper* o. s. v., bedes venligst meddele det *direkte* til »Stjernen«s redaktion, Priorvej 12, København F., snarest muligt og i hvert fald *inden den 5.* i måneden før begivenheden indtræffer, således at meddelelsen kan komme i bladet i rette tid.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Esbjerg distrikt: Den 7. november fylder broder Hans Wentzel Nissen, Sønderborg, 70 år. Hjertelig til lykke!

Vejle: Den 10. november fylder broder Jens Hvid Madsen, Søren Slibersvej 9, Grejsdalen pr. Vejle, 80 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 16. november fylder søster Inger Marie Madsen 75 år. Hjertelig til lykke!

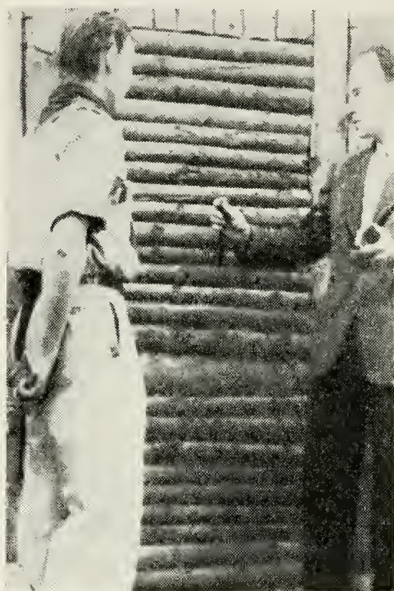
Aarhus: Den 25. november fylder broder Niels Rasmus Nielsen 80 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Vernon A. Hansen, blev den 9. september i Logan Templet viet til Emma Josephine Baker. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Myles C. Jones, blev den 23. september i Salt Lake Templet viet til Rosetta Elizabeth Holmes. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Forlovelse: Forlovelse er indgået mellem søster Astrid Jensen, Salt Lake City, datter af søster Louise Jensen, Ikast, Danmark, og broder Richard A. Mikesell, søn af Bliss C. Mikesell, Salt Lake City.

Spejderne i Aalborg.

Tråden skæres over.

I mange år har kirken arbejdet for at organisere en spejderbevægelse, og dette arbejde er i de sidste par år gået stærkt fremad, takket være de mænd, som har forstået at sætte dette i scene.

S.D.H.-spejderne i Aalborg har vist, hvorledes der skal arbejdes, de har bygget en dejlig hytte, hvor de kan samles, så tit de ønsker det. Hele sommeren har vi arbejdet på hytten, den er blevet til mere, end fra først antaget, det blev til alle tiders spejderhytte. Hytten ligger et herligt sted i en lille granbevoksning lige ved Lindholm å, og lidt derfra er et fuglereservat. Indvielsen fandt sted den 19. september. Distriktspræsidenten, ældste Kay L. Flinders, holdt indvielsestale og bøn, hvorefter han skar uldtråden over og erklærede hytten åben. Den blev beundret og erklæret fin, og jeg vil håbe, at den vil blive, som præsident Flinders sagde i sin åbningstale »et samlingssted, som spejderne vil komme til at holde af, og hvor de vil lære, som

Spejderhytten.

både Kirken og spejderlivet lærer dem: Vær beredt«. Efter indvielsen var der frit samvær, lege og sejlture i en båd, som også er vor og som vi har megen fornøjelse af. Senere var der lejrbål med underholdning og sang. Vi sluttede aftenen med fællessang: »Nu er sommerens tid forbi« og »Nu falmer skoven trindt om land« og bøn ved Bent Andersen.

Det var en herlig dag, og jeg vil gerne takke alle, som hjalp os på en eller anden måde. Og til forældrene vil jeg sige: »Tal med drengene, opmuntrer dem, spejderarbejdet er noget, som virkelig har værdi i livet«. *Vær beredt!*

Med spejderhilsen

V. E. S., tropsfører, Aalborg.

Amager: Tirsdag den 22. september blev *Primary-foreningen* organiseret i Amager gren under præsidium af ældste R. LaVon Bingham, præsident for hovedbestyrelsen for Primary i den danske mission. Som bestyrelse blev indsat præsidentinde Jenny Lauridsen, første rådgiver Nielsine Kirsted og sekretær Valborg Nielsen. Der mødte 30 børn, hvoraf kun 5 var sidste dages helliges børn. Efter en indledende sang og bøn ved søster Kirsted omringede børnene de veldækkede borde, og der serveredes saftevand og kager. Derefter blev der leget sanglege. Det var en velsignet dag, hvor Guds ånd var med os.

Vi var lykkelige for at kunne åbne en Primary-afdeling, for vi var fortrolige med børnene i kvarteret og vidste, at de ville komme. Vi glædede os særligt over, så stille de fremmede børn sad under bønnen, de forstod, at det var i en kirke, og det var godt. Vi venter os meget af Amager grens Primary, disse børn havde vi ikke fået i tale,

Amager Primary

hvis grenen ikke var oprettet. Vi ved, Gud står bag ved dette arbejde og vil hjælpe os, og derfor er vi meget taknemmelige og glæder os til den nye kirke, hvor vi får bedre plads.

Onsdag den 30. september havde Primary sit første ordinære møde, som var over al forventning, idet der var 34 tilstede til lektiearbejdet, hvori alle tog del.

Vi beder, at Gud altid vil være med os, som skal undervise disse børn, med sin hellige ånd og sin kærlighed, vi tror det bliver et stort og velsignet arbejde og en stor fremgang for Kirken.

N. K. og *V. N.*

Københavns G.U.F. på besøg i Aalborg.

Den 26. og 27. september var Københavns G.U.F. på besøg i Aalborg. Lørdag morgen mødte en del af søskende i Aalborg op for at modtage københavnerne, og der var højt humør over gensynet. Efter at broder Verner Andersen fra Aalborg havde budt velkommen, gik turen til Kirken, hvorfra de besøgende blev fordelt til deres logiværter. Kl. 15 samledes man igen til generalprøve.

Om aftenen fremførte Københavns G.U.F. så deres program, efter at præsidenten for Aalborg G.U.F. havde budt velkommen. Underholdningen blev ledet af 1. rådgiver i Københavns G.U.F., broder Gustav Olsen. Det blev en dejlig aften. Sange og sketches fulgte efter hinanden. Vi nævner i flæng: Flemming Hall, der sang »En verden«, Grethe Mouritzen, der foredrog det stadige og evige emne »Hjertebanken«, Tove Leed og Emilé Hoffmann Larsen, der sang »Ole Lukoje« og Flemming Eliasen, der optrådte som gentleman. Ligeledes en glimrende sketch i en bagerforretning, opført af søster Lykkegaard Nielsen og broder Gustav Olsen. Derefter så vi broder Lykkegaard Nielsen og broder Hoffmann Larsen i en sketch, »Session i gamle dage«, hvorefter der blev sluttet af med en sang, der tolkede en tak til de hjemvendte, en sang, som alle i forsamlingen sang med på. Alt i alt en uforglemmelig aften, som alle de tilstedeværende var glade for at overvære. Tilstede ca. 100.

Søndag aften var også overdraget Københavns G.U.F., der fremførte et ypperligt program af taler og sang. Også denne aften var det broder Gustav Olsen, der ledede mødet, og talere var søster Grethe Mouritzen, broder Flemming Hall, broder Flemming Eliasen og broder Lykkegaard Nielsen, og imellem talerne hørte vi en solo af broder Flemming Hall samt en dobbelt-kvartet og en enkelt-kvartet.

Vi siger tak til alle, der deltog, og vi knyttede venskaber, som vi tror vil blive bedre uddybet i fremtiden.

Vi vil gerne hermed takke alle, der gjorde disse dage uforglemmelige, en særlig tak til vor gode søster Inger Fischer, der leverede musikken begge aftener.

G. D.

DÅB

RANDERS:
29: august:
Edith Kristensen Rasmussen, døbt af ældste Elmo Rasmussen, håndspålæggelse af ældste Peer Kristensen.

Vi ønsker vor nye søster hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Ordinationer:

Esbjerg: 2. august: Aage Therkild Hansen ordineret til lærer af Ejnar Nielsen.

Odense: 6. september: Laurits Peter Nielsen ordineret til lærer af ældste Marcus J. Gregersen.

Randers: 20. september: Jørgen Maegaard ordineret til diakon af ældste S. LaVar Christensen.

Slagelse: 20. september: Alfred Marinus Pedersen ordineret til præst af missionspræsident Junius M. Sorensen.
Karl Viggo Elkjær ordineret til præst af ældste Ernest A. Jensen.

Dødsfald:

København: Torsdag den 1. oktober døde søster Maria Blank Rohde, 59 år gammel og blev begravet fra Kirken, Priorvej, onsdag den 7. oktober. Æret være søster Rohdes minde!

Emigrationer:

Esbjerg: Den 7. juli er Børge Tingskov emigreret til Calgary, Alberta, Canada.
Den 2. august er Eigil Tved Hansen, Elna Marie Vera Madsen Hansen og Henning Tved Hansen emigreret til Burley, Idaho.

København: Den 26. august er Aage Christensen, Dagmar Frederikke Christensen og Nina Christensen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Missionærforflyttelser:

2. oktober: Bent A. Jensen er afløst som lokalmissionær og kaldet som fuldtidsmissionær, beskikket til at arbejde i Odense.

18. september: June Pehrson fra Aalborg til Esbjerg.
Elva H. Andersen fra Esbjerg til Aalborg.

26. september: William J. Murri fra Aalborg til Hjørring.
Delmer E. Hunt fra Aalborg til Hjørring.

2. oktober: Marcus J. Gregersen fra Odense til Aarhus.

Missionærankomster:

Med »Gripsholm« til Göteborg er følgende missionærer den 19. oktober ankommet til den danske mission:

Figat H. Breum og Anny Breum fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens.

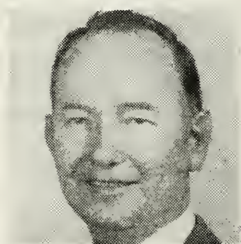
Paul Christiansen Burgoyne fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

David Nichols Morrell fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

George Allen Eliason fra Hyrum, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Victor W. Jorgensen fra Boise, Idaho, beskikket til at arbejde i Odense.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

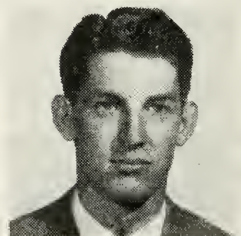
Figat H. Breum

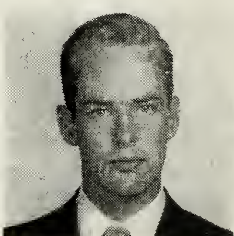
Anny Breum

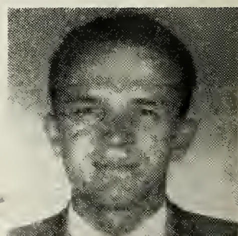
George A. Eliason

David N. Morrell

Victor W. Jorgensen

Paul C. Burgoyne